

Eksemplaret var en ♂, 5,5 mm lang. ♀ bliver ca. af en Hæselnøds Størrelse, naar den suger sig fuld af Værtens Blod og Æggene udvikles.

Arten forekommer i 6 geografiske Racer. Hvilken af disse, Eksemplaret fra Bornholm tilhører, lod sig ikke afgøre.

Hyalomma marginatum er nærmest pontisk-mediterran i sin Udbredelse, idet den forekommer i alle Middelhavslændene. I Afrika findes den ogsaa syd for Ækvator. Nordgrænsen for dens Udbredelse ligger omtrent ved den 45. Breddegrad (Lago Maggiore, Budapest, Falzfeinwo ved Dnjepr).

Dens Vært er større Pattedyr, navnlig Tamkvæg, paa hvilke den ynder at anbringe sig omkring Haleroden, Kønsorganerne og Endetarmsaabningen. Nymferne snylter ogsaa paa Fugle og kan med disse blive slæbt langt bort fra det naturlige Udbredelsesomraade. Hvert Aar findes Arten i Tyskland, indslæbt med Fugle. Paa denne Maade maa den ogsaa være kommet til Bornholm.

Bemærkelsesværdigst ved Fundet er, at Dyret er fuldtudviklet. Ifølge P. Schulze¹⁾ kendes fra Tyskland kun 2 Fund af fuldtudviklede Individuer, det ene en ♂ fra Norderney og det andet fra Kurische Nehrung.

Dyret findes nu i Zoologisk Musæums Samling.

Palle Johnsen.

Nyt Fund af Markfaarekyllingen, *Gryllus campestris*, paa Bornholm.

Den 13. Maj 1943 blev en Markfaarekylling taget af Kantor Ebbe Juul Nielsen, Rønne. Dyret — en smuk, kulsort, voksen Han — fandtes syngende ved Stranden 3 km N. f. Rønne, siddende i en Fordybning i de med Marehalm, Hjelm, Sandstar og Graa Bynke bevoksede graa Klitter, der som et Bælte strækker sig mellem Forstranden og den berømte Sandflugtskov. Faarekyllingen blev taget ved højlys Dag, i smældende Eftermiddags-sol, og tiltrak sig Opmærksomheden ved sin skingrende Trille, der iøvrigt ganske ligner Husfaarekyllingens, men blot er mange Gange mere gennemtrængende. Kantoren, der ikke selv er Zoolog, og som ved en ren Tilfældighed blev Finder af Dyret, bragte mig dette til Bestemmelse, og efter i nogle Dage at have oplevet Dy-

¹⁾ P. Schulze: Die heutige Verbreitung einzelner Tierarten im Lichte der erdgeschichtlichen Vergangenheit. (Besonders der Zecken *Dermacentor reticulatus* Auct. und *Hyalomma marginatum* Koch). Z. f. Morph. u. Ökol. d. Tiere 15. 1929.

rets Sang og Færden i et lille Terrarium har jeg nu videresendt det til Zoologisk Museum i København.

Markfaarekyllingen er kun een Gang tidligere, i Aaret 1897, taget her i Danmark og ogsaa den Gang ved Rønne blot 1 km S. f. Byen, hvor en Skoleelev tilfældig fik fat i den. Trods ihærdig Eftersøgning paa den nye Lokalitet er det ikke lykkedes at finde flere Eksemplarer. Endnu et Fund vilde sikkert være tilstrækkeligt til at overbevise selv Skeptikere om, at vi har en Markfaarekyllingbestand herovre, og at det ikke drejer sig om tilfældigt indslæbte Individer, der er fundet med 50 Aars Mellemrum.

Dyrets Udbredelse i Europa er følgende: almindelig i Syd- og Mellemeuropa, i Tyskland helt Nord paa til Hamburg og Preussen, i Rusland endog til Leningrad. Derimod mangler den i hele Skandinavien, og er i England kun fundet i den sydligste Del (Fr. Zacher, Die Geradflügler Deutschlands. 1917).

Efter al Sandsynlighed drejer det sig om et kontinentalt Element i Bornholms Fauna, som allerede formodet af R. Spärck (nedennævnte Afh. p. 38). Et Dyr, hvis Forekomst kan sidestilles med *Lestes virens*' og *Brachinus crepitans*' Optræden paa Øen, som er deres eneste Findested i Danmark, og hvor de kan antages at være Relikter fra en postglacial Varmetid. Jævnfør iøvrigt Professor Spärcks Behandling af det kontinentale Element i den bornholmske Fauna i Festskriftet fra Københavns Universitet 1940.

En nærmere Redegørelse for Fundet og eventuelle senere Iagttagelser vil til Efteraaret foreligge i „Flora og Fauna“.

Arne Larsen, Rønne.